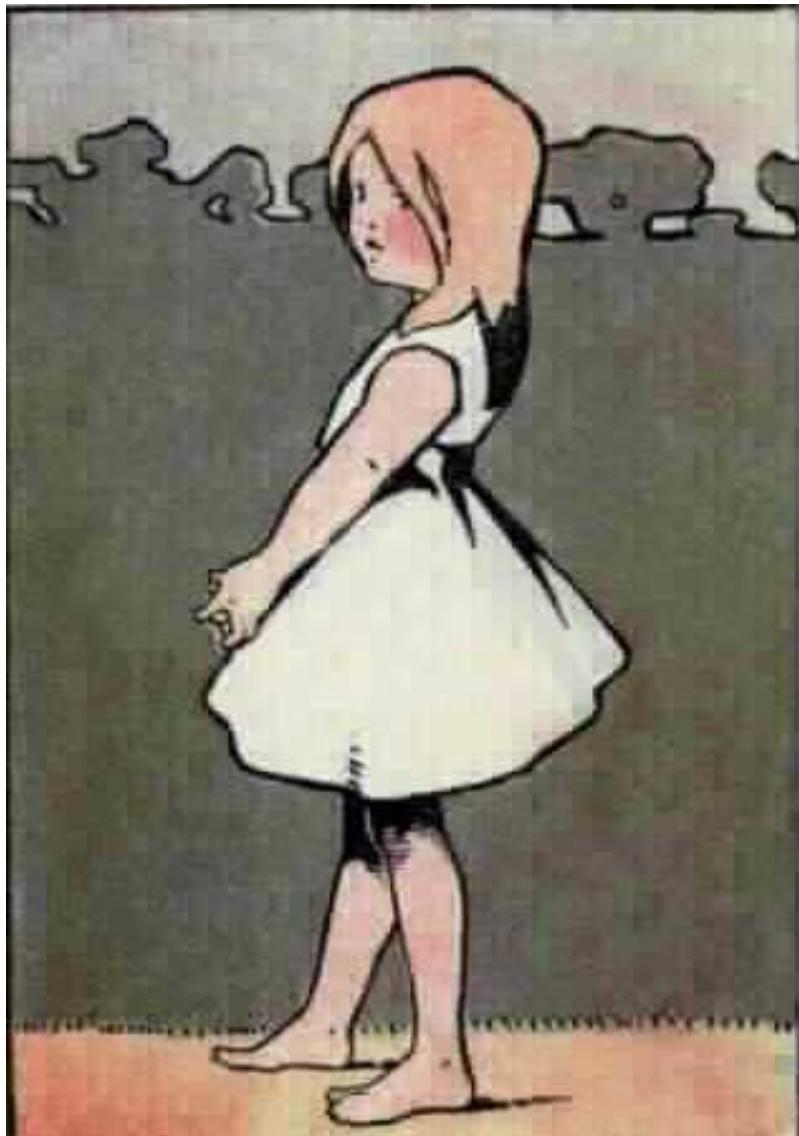

גברת ג'ינגד הרעה

סיפר הונור אפלטון

יצא לאור ב-1902

היה הייתה פעם ילדה קטנה, אבל
באמת קטנה.
היא לא הייתה גבוהה יותר מאשר
חמשה עשר
סנטימטר. קראו לה אן.

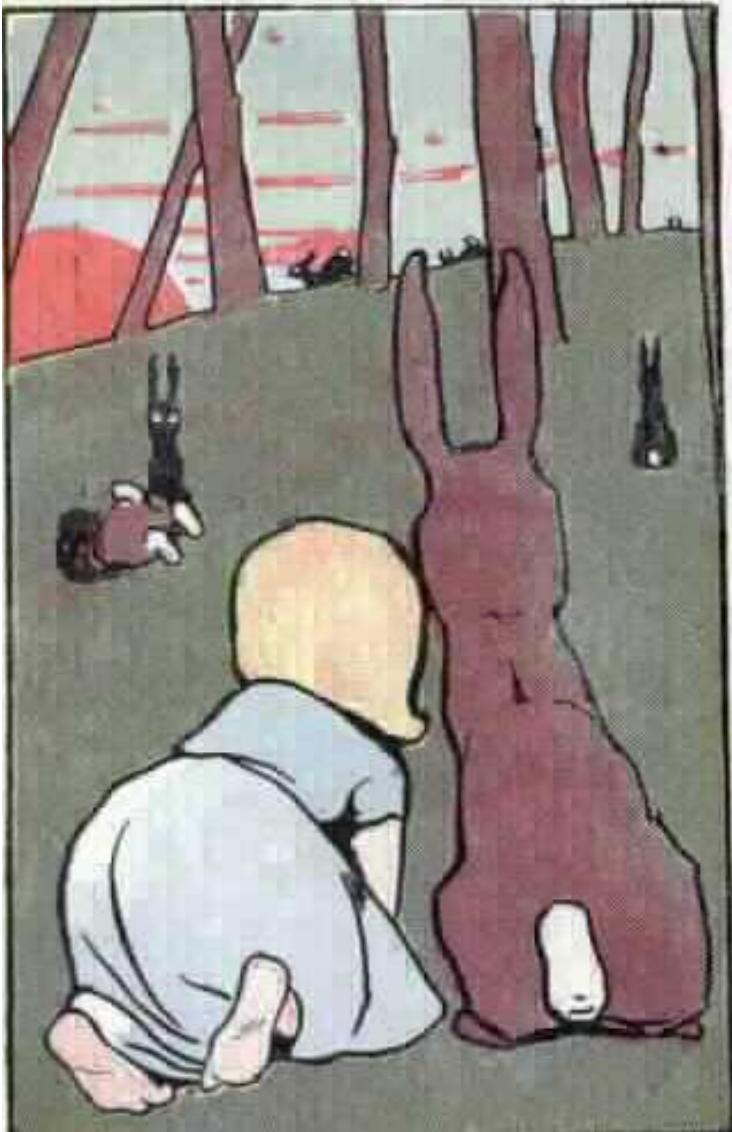
**היא חיה ביחד עם חתולה צהובה,
גדולה מאד, שקראו לה הגברת
ג'ינגר.**

**אן שיחקה עם עכברים, והייתה
שמחה מאד.**

ושיחקה גם עם ציפורים.

וגם עם ארנבות ועם פרפרים. הם לימדו אותה איך למצוא אגוזים ורגירית יער וכל מיני דברים טעימים אחרים.

**אבל כשأن הייתה כבר בת חמיש,
אמרה לה הגברת ג'ינג'ר:
"יש לי עכשו משפחה, חתלטולים
קטנים. את ילדה גדולת ואת צריכה
לעוזר לי להאכיל אותם. תתפסי לי
עכברים וציפורים, כדי שלחתלטולים
שלוי ייה מה לאכול."**

**آن התחילה לבכות ואמרה לחתולה
הגדולה:**

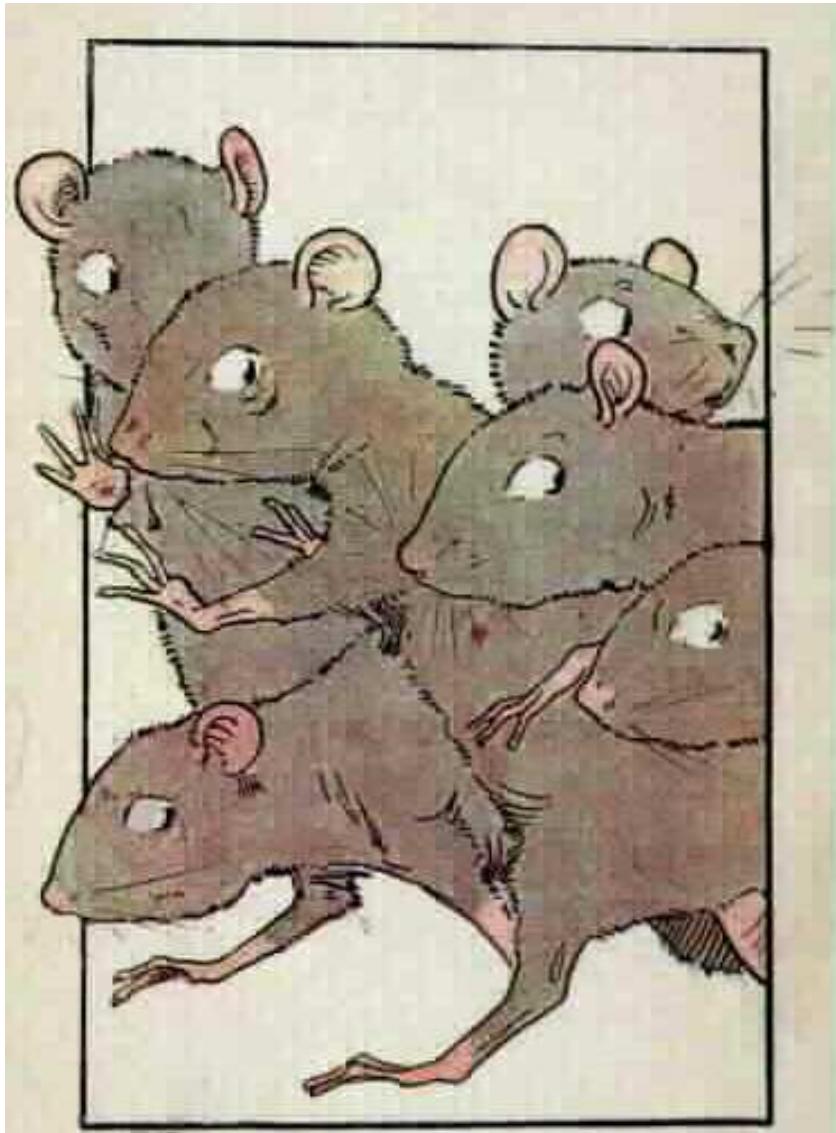
**"אני לא רוצה לTrap אט הציפורים
היפות ואת העכברים הקטנים. הרוי
הרבה יותר טעים לאכול גרגירים יער
ואגוזים."**

**אבל הגברת ג'ינגר כעסה מאד
ונחמה:**

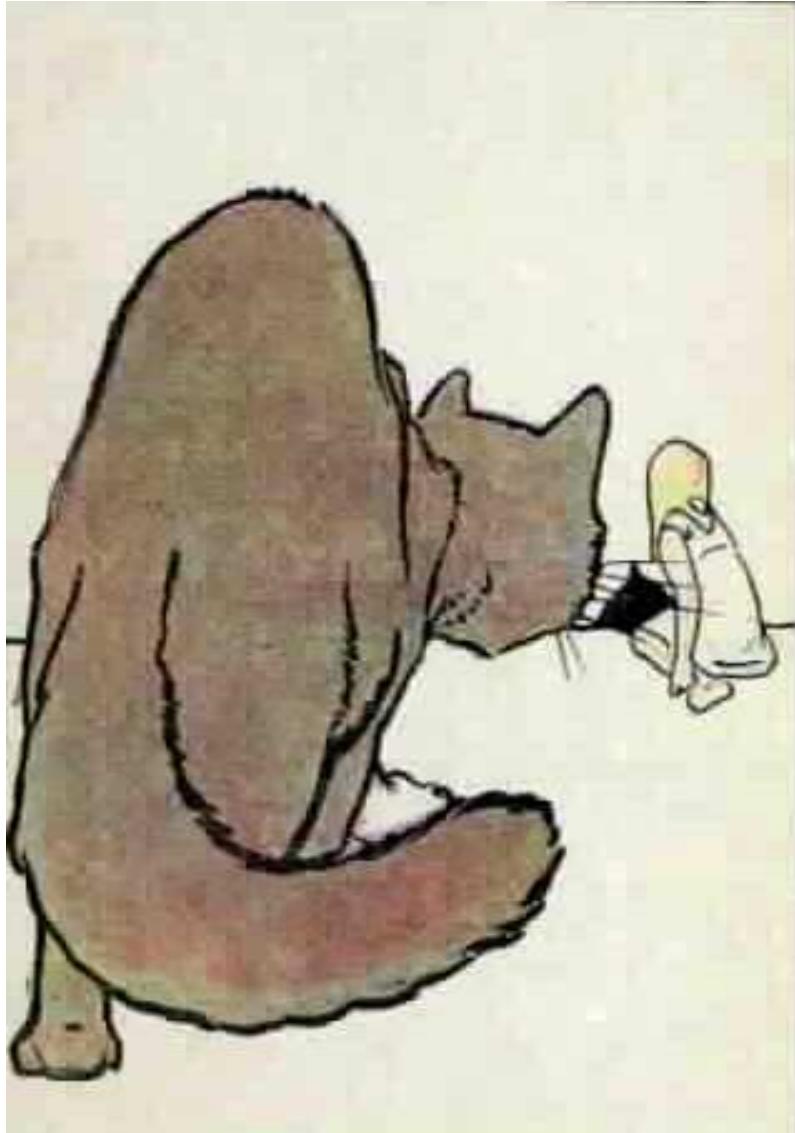
**"לכי והביאי לי מיד כמה עכברים,
ושימי לב שיהיו גדולים ושמנים!"**

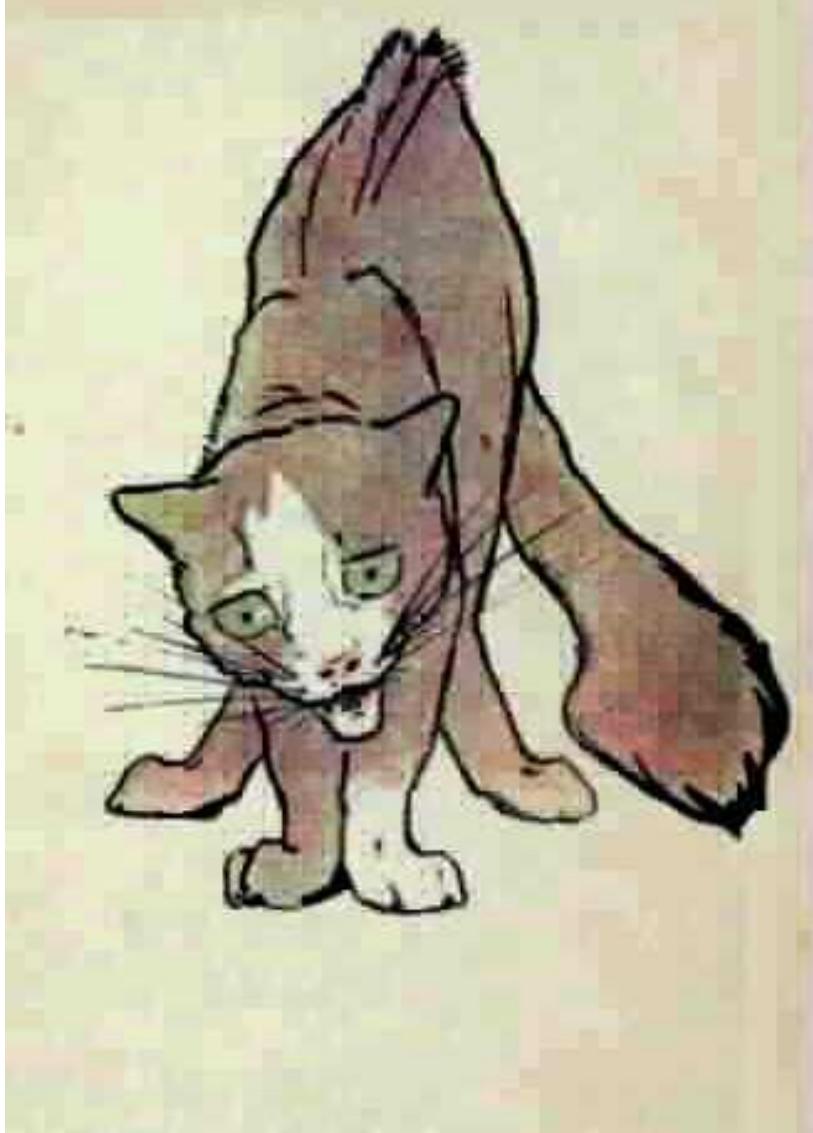
אן התיישבה ליד פתח מאורת העכברים ובכתה, בכתה מאד. מהמאורה יצאו שני עכברים שניגשו אליה ושאלו:
"מדוע את בוכה, אן הקטנה?"
"כי הגברת ג'ינגר אמרה שעלי לtrapם אתכם ולהאכיל בכם את החתולות שלה" התיפהה אן.

**העכברים נבהלו מאד וברחו
למאורה שלהם.
آن נשארה לבדה.**

הגברת ג'ינגר באה ושאלה: "אייפה
העכברים שאמרתי לך לתפואס?"
"הם ברחו כולם למאיות שלהם"
ענהתה אן "וهم כבר לא יצאו יותר
משם".

**"אם לא הצלחת לתפוס עכברים, לכיר
ובבאיי לי כמה ציפורים"** אמרה
הגברת ג'ינגר "ושימי לב שלו
שמנות."

**אן הילכה וטיפסה גבואה על עץ. שם
ישבה על ענף ובכטה.**

מיד הופיעו ידידותיה, הציפורים.
"למה את בוכה,än הקטנה?" הם
ציוו.

"ci הגברת ג'ינג'ר האכזרית אמרה
לי ל תפוא אתך כדי להאכיל את
החתולאים שלה" בכתהän.
נבהלו הציפורים ועפו כולם לעז
אחר, ואן שוב נותרה לבדה.

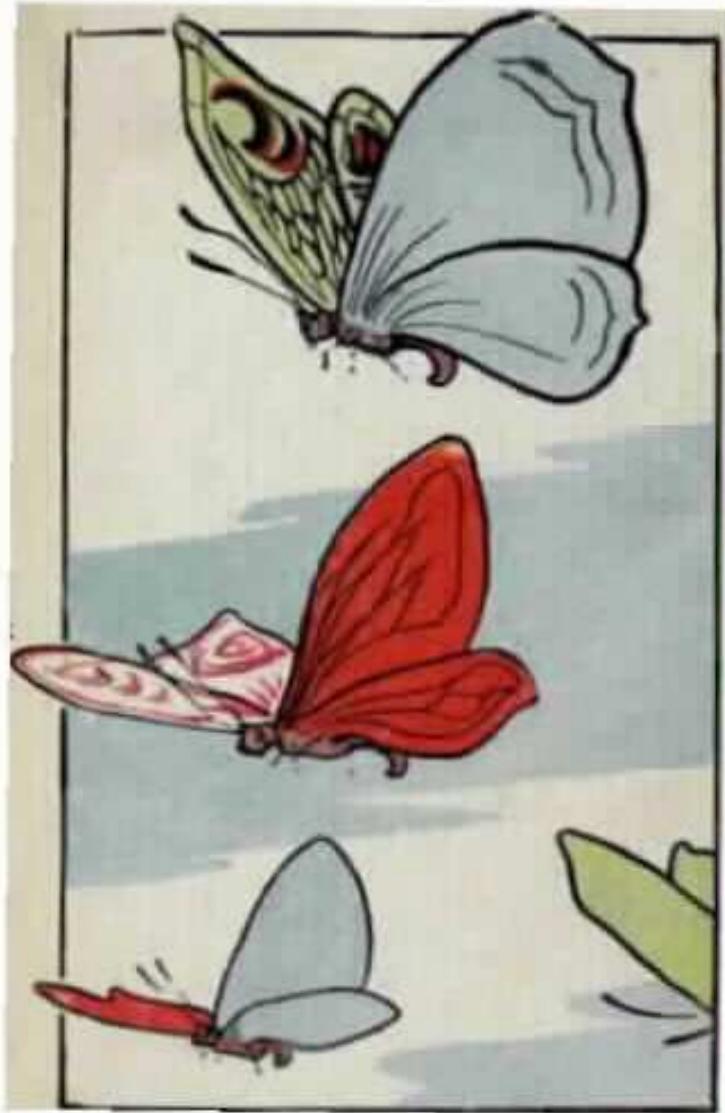
ושוב באה הגברת ג'ינגר ושאלה:
**"איפה הציפורים שאמרתי לך
להביא? אני צריכה לבשל כבר את
הארוחה."**
והילדה ענתה: **"הן עפו כולם, ולא
יכולתי לתפוא אותם."**

הגברת ג'ינגר כעסה מאד. היא
התנפלה על אן, שרטה אותה
והרבייצה לה מכות.

**אן ברחה ממנה והסתירה בין
הפרחים. היא בכתה ובכתה שוב.**

אבל אז הופיעו הפרפרים. הם התעופפו סביבה ושאלו מדוע היא בוכה, והיא סיפרה להם את סיפורה העצוב.

"**בואו איתנו**" אמרו הפרפרים "ואנו נראות לך דרך לארץ הפירות. שם לא ת策רנו לגורם רע לידידך."

"**תודה, תודה לכם**" קראה אן בשמחה.

**הפרפרים נתנו לה זוג כנפיים היפות
bijouter שהיו להם, והן התאימו לה
במדויק. ואז הם כולם עפו עד
שהגינו לים גדול.**

"**כאן אנו מוכראhim לעזוב אתך**"
אמרו הפרפרים "הכנפיים שלנו לא
חזקות מספיק כדי לעبور מעל הים.
את צריכה לשוט בסירה."

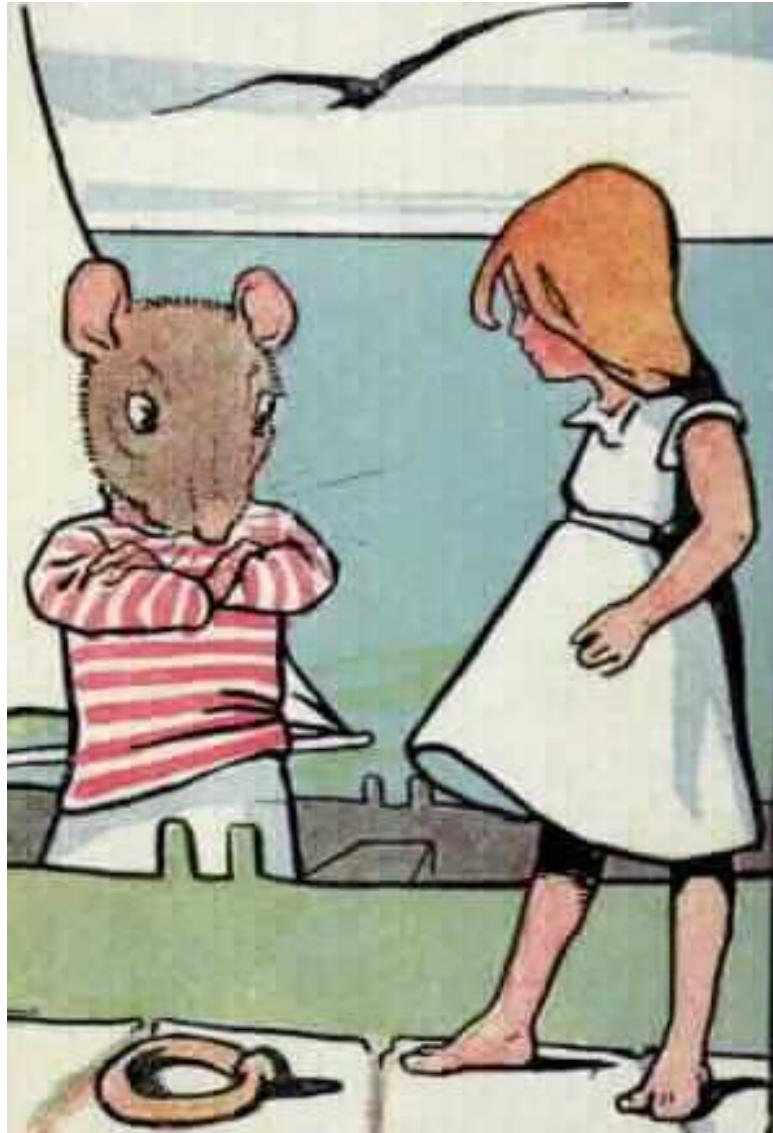
"איך איפה מצא סירה?" שאלה אן.

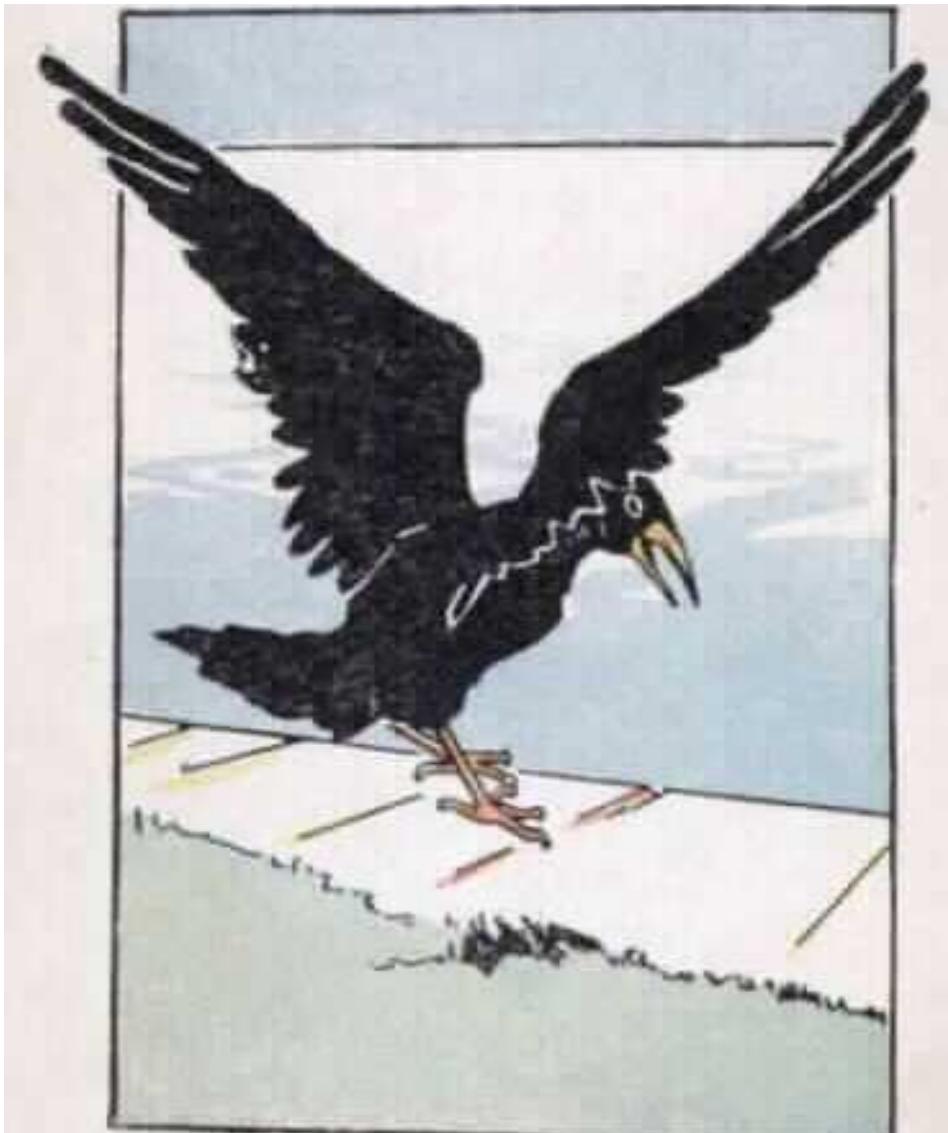
"הנה באה אחט" ענו הפרפרים.
ובאמת על המים הופיעה סירה קטנה
עם עכבר קטן שניiot אotta.
"הפיות אמרו לי להביא אותך" אמר
העכבר כשהגיע לחוף "כי הייתה כל
כך נחמדה והזהרת אותנו בפניהם
הגברת ג'ינגר".

"הו, כמה נחמד שהן חשבו עלי"
קרה אן. היא נכנסה לסירה וביחד
הם הפליגו ב瑪ירות בים. הם שטו
ושטו עד שהגיעו לחוף השני.
"לא אוכל ללקת הלאה" אמר
העכבר.

**אן הودטה לו אבל שאלה: "ווײַר אוכָל
להמשיך מאן?"
"הנה ציפור" אמר העכבר כשהוא
מפליג חזרה בים.**

**אן ראתה ציפור גדולה שהתקרבה
אליה במעוף.**
"הפיות אמרו לי להביא אותך"
אמרה **"כי הייתה נחמדה והזהרת
אותנו מפני הגברת ג'ינג'ר. לאחרת
היא הייתה אוכלת אותנו. עלי על גבי
ואני אביא אותך לארץ הפיות."**
"תודה, תודה רבה" אמרה אנ.

היא עלתה על גבה של הציפור והן
עפו גבוה, עד שהגיעו לארץ הפיות.

**ומאז אן חיה בארץ הפיות, כי הייתה
כל כר נחמדה לעכברים ולציפורים
ולפרפרים.**

זה סוף הסיפור.